

Goede Vrijdag 10 april 2020

Bert Wijchers

Twee fragmenten wil ik met u lezen uit de lijdensgeschiedenis op deze vrijdag de 10 april 2020 die de Goede genoemd wordt. Is ze dat ook?

Dat is voor mij een vraag om mee te nemen deze overweging in.

We lezen eerst: **Mattheus 26: 36 – 44 en 27: 45 – 46**

Overdenking

We leven in de grootste crisis sinds de 2^e wereldoorlog zegt onze minister president. Om hem heen tal van regeringsleiders met variaties op dezelfde woorden. De wereld vecht tegen een onzichtbare vijand, een virus. In Amerika nam het al meer levens dan tijdens de hele Vietnamoorlog. Dat zijn berichten die binnenkomen. Ik ben onder de indruk van mijn kinderen die koste wat kost niet wensen dat Oma met diabetes type 2 en opa in de risicogroep de kleinkinderen komen knuffelen. Wij gaan hen niet ziek maken, nee zij zouden óns ziek kunnen maken. In de greep van een gevaar dat van ons vraagt om sociaal wat afstand te houden. Anderhalve meter voorkomt veel ellende en vooral overbelasting van de Intensive care afdelingen van de 90plus ziekenhuizen die ons land rijk is.

Bij Robert ten Brink komt een ander gevolg in beeld van deze intelligente Lock-down. Mensen missen elkaar en weten dat het uit lijfsbehoud nodig is om je impuls niet te volgen. De koning spreekt ons toe en heeft er vertrouwen in dat het eenzaamheidsvirus te doorbreken is en uit te roeien is. Samen staan we sterk in het elkaar op afstand houden. Wat een rare paradox! Zo n tegenstelling die niet kan en toch moet.

Dat zinnetje moet u even vasthouden.

Het woord eenzaamheid viel. Dat is wat me raakt aan deze crisis. Mensen die je met je hart en ziel omarmd hebt in je leven moet je op afstand alleen zien worstelen. Lijfelijk voelde ik een knoop in mijn maag toen ik een goede vriendin onverwacht zag sjouwen met verhuisspullen naar hun nieuwe appartement. Ze gaan daar wonen, want er is zorg op maat voor haar echtgenote die al jaren aan MS lijdt. Ik had me zo voorgenomen er deze verhuizing bij te zijn en te helpen. En nu rijd ik er per ongeluk aan voorbij en zie haar en kan niks, want gevaarlijk voor hun alletwee.

Eenzaamheid zien en onmachtig zijn er iets anders aan te doen dan een berichtje dat je aan ze denkt. Te mager eigenlijk, maar dat is wat je kunt.

En wat te denken van hen die ook dát moeten ontberen. Een anesthesist wordt zelf opgenomen in het ziekenhuis waarin hij werkt als corona-patiënt. Nu hij er weer uit is neemt hij een grote leer-ervaring mee uit die periode> Ik ga mensen wat meer aanspreken, zeggen da tik er ben en ze in de ogen kijken. Mijn mondkapje op afstand even laten zakken en contact maken. Het is ronduit vereenzamend en pijnlijk om daar tel ighen, allerlei mensen aan je bed te krijgen die handelingen verrichten, maar geen contact maken.

Mijn gedachten dwalen naar de stervenden. Op je buik aan de beademing en diep in slaap ben je van iedereen misschien nog wel het beste af. Niemand kan erbij en ook al voel jij er

niets van, voor wie afscheid moet nemen van wat je liefste is in dit leven, is het traumatisch. In stilte worden ze weggebracht naar laatste rustplaatsen. Wie weet over een poosje kan het nog eens over, gewoon voor de vorm en voor elkaar.

Beelden die me in Getsemane brengen op den dag als vandaag. Piet vraagt om onszelf te bevragen op wat ons raakt deze dagen in het licht van Pasen en de realiteit. Nooit eerder kwam het woord eenzaamheid zó binnen.

Op de tafel ligt de kruiswegstatie uitgespreid Een verbeelding van de lijdensweg van Christus in tekeningen. Volgend jaar richten we onze veertigendagen activiteit er alsnog mee in. Vandaag kies ik voor deze afbeelding.

Jezus stervend aan het kruis, Voor mij de verbeelding van wat me raakt in de gelezen gedeelten. Niet de lijdende knecht des Heren, niet de onschuldig veroordeelde Zoon des mensen, niet de verraden Heer van de gemeente, maar de man van smarten, omdat Hij op het moment dat je het het meest nodig hebt, niet is omringd met warmte en erbarmen, maar er volkomen alleen voor staat.

In de hof van Getsemané is de hemel van koper. Je kunt je smart en je angst naar boven schreeuwen en uithuilen en bloed zweeten, maar als je terugkomt en het trio dat je uitverkoos om je bij te staan in het meest benauwde moment van je leven ligt te slapen....

Hoe dodelijk is dan eenzaamheid? Hoe weinig goed kan dan een vrijdag zijn? De diepste pijn echter komt me toe in die niets ontziende ogenblikken aan het kruis wanneer Jezus zijn hartverscheurende kruiswoorden "Eli ,Eli, lema sabachtani?" uitroept. Wanneer zelfs de vader je verlaten voelt te hebben.

In de geloofsbelijdenis lezen we: " Nedergedaald ter helle..."

Dat is wat mij raakt. In volstreekte eenzaamheid, volkomen alleen de strijd aan met wat ons van een relatie met God weghoudt. De slang zo en op geen andere manier de kop vermorzelen er zelf aan ten gronde gaan. Omdat zo en niet anders de wereld weer goede aarde worden kan.

Het is de tegenstelling die niet kan en toch moet....

Ik mijmer vandaag op deze vrijdag over dát goede aan deze dag. Zijn niet te evenaren en in woorden te vatten eenzaamheid komt ons tegemoet in onze realiteit. Vandaag bedenken we ons dat eenzaamheid een woord is dat nu ons mag verbinden. In gebaren en woorden uitgenodigd om juist nu en in naam van Hem die áán en vóór ons stierf er voor elkaar te zijn.

Omdat Zijn eenzaamheid ons verbindt met Hem die niet anders wenst dan Abba te mogen heten in ons leven.

Breken we het brood en geven het in gedachten aan elkaar door, want delen onze levens dat in stukken uiteen dreigt te vallen. En kijken elkaar aan met een knipoog van aandacht en erbarmen met elkaars leven en elkaars levensverhalen. Aan elkaar gegeven als Zijn lichaam dat aan de aarde werd toevertrouwd om werkelijk vrucht te kunnen dragen.

Danken we Hem die onze eenzaamheid kent en doorgrondt en luisteren voorzichtig naar...
"Het is Volbracht!"

God heeft zich over ons ontfermt en verhoorde het gebed van Zijn zoon, zoals verwoord in die bijzondere klanken van de Mattheüspassion "Erbarme Dich.." ...

https://www.youtube.com/watch?v=BBeXF_Inj_M